

Ανωνυμοποιημένο κείμενο

C-590/21 - 1

Υπόθεση C-590/21

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως

Ημερομηνία καταθέσεως:

23 Σεπτεμβρίου 2021

Αιτούν δικαστήριο:

Άρειος Πάγος (Ελλάδα)

Ημερομηνία της αποφάσεως του αιτούντος δικαστηρίου:

25 Ιουνίου 2021

Αναιρεσεύοντες:

Charles Taylor Adjusting Limited

FD

Αναιρεσίβλητες:

Starlight Shipping Company

Overseas Marine Enterprises INC

[OMISSIS]

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

[OMISSIS][Σύνθεση του αιτούντος δικαστηρίου]

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του, στις 25 Ιανουαρίου 2021,
[OMISSIS]για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Των αναιρεσειόντων: 1) Εταιρείας με την επωνυμία «CHARLES TAYLOR ADJUSTING LIMITED», που εδρεύει στο Λονδίνο Ηνωμένου Βασιλείου και εκπροσωπείται νόμιμα, 2) FD, κατοίκου Λονδίνου Ηνωμένου Βασιλείου,
[OMISSIS].

Των αναιρεσιβλήτων: 1) Εταιρείας με την επωνυμία «STARLIGHT SHIPPING COMPANY», που εδρεύει στο Manjuro Νήσων Μάρσαλ και εκπροσωπείται νόμιμα, 2) Εταιρείας με την επωνυμία «OVERSEAS MARINE ENTERPRISES INC», που εδρεύει στην Μονρόβια Λιβερίας [OMISSIS].

[OMISSIS] [αίτημα των αναιρεσιβλήτων για αναβολή της συζήτησης, το οποίο απορρίφθηκε]

[OMISSIS][πορεία της ένδικης διαφοράς]

[OMISSIS][τυπικά στοιχεία]

[OMISSIS]

- 1 Με την από 7.1.2015 αίτησή τους ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιώς (Ναυτικό Τμήμα) οι αναιρεσιδόντες «CHARLES TAYLOR ADJUSTING LIMITED» (πρώην «CHARLES TAYLOR CONSULTING SERVICES LIMITED») και FD ζήτησαν την αναγνώριση και κήρυξη εκτελεστών στην Ελλάδα, βάσει του κανονισμού (ΕΚ) 44/2001 του Συμβουλίου, μίας απόφασης και δύο διαταγών δικαστικών οργάνων των δικαστηρίων του Ηνωμένου Βασιλείου (Αγγλίας). Επί της αιτήσεώς τους, που εκδικάστηκε κατά τη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας, εκδόθηκε η 3[164]/2015 απόφαση του ανωτέρω δικαστηρίου, με την οποία έγινε δεκτή η αίτηση. Κατ' αυτής της απόφασης άσκησαν, μεταξύ άλλων μη διαδικών στην παρούσα αναιρετική δίκη, την από 11.9.2015 προσφυγή (χαρακτηριζόμενη ως ένδικο μέσο από τον κανονισμό 44/2001) και τους από 20.9.2017 και 2.5.2018 πρόσθετους λόγους αυτής οι αναιρεσιβλήτες εταιρίες «STARLIGHT SHIPPING COMPANY» και «OVERSEAS MARINE ENTERPRISES INC», που έγιναν δεκτοί με την 371/2019 απόφαση του Μονομελούς Εφετείου Πειραιώς (Ναυτικό Τμήμα), το οποίο δίκασε πλέον την υπόθεση κατά τη διαδικασία της αμφισβητούμενης δικαιοδοσίας, ακύρωσε την απόφαση του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου και απέρριψε την αίτηση των αναιρεσιδόντων. Η υπό κρίση από 7-10-2019 αίτηση αναίρεσης των αναιρεσιδόντων κατά της τελευταίας αυτής απόφασης ασκήθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα ([OMISSIS]) και είναι παραδεκτή ([OMISSIS]), πρέπει δε να ερευνηθεί ως προς το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων της ([OMISSIS]).
- 2 Σύμφωνα με το άρθρο 288 της Σ.Λ.Ε.Ε. [OMISSIS], ο κανονισμός που εκδίδεται από τα θεσμικά όργανα της Ενώσεως έχει γενική ισχύ, είναι δεσμευτικός ως προς όλα τα μέρη του και ισχύει άμεσα σε κάθε κράτος μέλος. Από την διάταξη αυτή προκύπτει ότι ο κανονισμός αποτελεί πηγή παράγωγου ευρωπαϊκού δικαίου. Αυτός τίθεται σε ισχύ από τον χρόνο κατά τον οποίο προβλέπεται η έναρξη ισχύος του κατά την έκδοση και δημοσίευσή του στην Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, και εφαρμόζεται αμέσως από τον καθοριζόμενο επίσης στο κείμενό του χρόνο, αποτελώντας μέρος του εφαρμοστέου εσωτερικού δικαίου κάθε κράτους μέλους, χωρίς να απαιτείται, κατ' αρχήν, για την εφαρμογή του η λήψη μέτρων από τις εθνικές αρχές (βλ. και απόφ. Αρείου Πάγου 93/2017,

7/2009). Από την 1.3.2002, σύμφωνα με τα οριζόμενα στο άρθρο 76 αυτού, τέθηκε σε εφαρμογή ο 44/2001 κανονισμός του Συμβουλίου της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις που δημοσιεύτηκε στην Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, με αριθμ. L 12 της 16.01.2001. Ο εν λόγω κανονισμός αντικατέστησε την από 27.9.1968 Διεθνή Σύμβαση των Βρυξελλών, όπως αυτή ίσχυε μετά την τροποποίησή της από τη Σύμβαση του Σαν Σεμπασιτιάν της 26.5.1989, Συμβάσεις που αμφότερες είχαν κυρωθεί στην Ελλάδα με τους νόμους 1814/1988 και 2004/1992 αντίστοιχα (απόφ. Αρείου Πάγου 1028/2009). Αυτός έχει αυξημένη τυπική ισχύ, σύμφωνα με το άρθρο 28 § 1 του Συντάγματος της Ελλάδας (ΑΠ 1027/2011), καταργήθηκε δε αργότερα κατά το άρθρο 80 του ομοίου αντικειμένου κανονισμού (ΕΕ) 1215/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 12-2-2012, ο οποίος τον υποκατέστησε και η εφαρμογή του οποίου άρχισε, κατά το άρθρο 81 αυτού, από 10-1-2015. Σύμφωνα όμως με τις μεταβατικές διατάξεις του άρθρου 66 παρ. 1 και 2 του τελευταίου αυτού κανονισμού: «1. Ο παρών κανονισμός εφαρμόζεται μόνο στις αγωγές που ασκούνται στα δημόσια έγγραφα που εκδίδονται ή καταγράφονται και τους δικαστικούς συμβιβασμούς που εγκρίνονται ή συνάπτονται κατά ή μετά την 10η Ιανουαρίου 2015. 2. Κατά παρέκκλιση από το άρθρο 80, ο κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 44/2001 συνεχίζει να διέπει τις αποφάσεις που εκδίδονται σε αγωγές που ασκήθηκαν, τα δημόσια έγγραφα που εκδόθηκαν ή καταγράφηκαν και τους δικαστικούς συμβιβασμούς που εγκρίθηκαν ή συνήφθησαν πριν από την 10η Ιανουαρίου 2015 και που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού αυτού». Επομένως, σε περιπτώσεις, όπως η κρινόμενη, κατά τις οποίες ζητείται η αναγνώριση και κήρυξη εκτελεστότητας δικαστικών αποφάσεων ή διαταγών που εκδόθηκαν πριν τις 10-1-2015 επί αγωγών ή αιτήσεων, οι οποίες είχαν ασκηθεί πριν από αυτή την ημερομηνία, εφαρμοστέες είναι οι διατάξεις του κανονισμού 44/2001.

- 3 Σύμφωνα με το άρθρο 33 παρ. 1 και 2 του κανονισμού 44/2001, απόφαση που εκδίδεται σε κράτος μέλος αναγνωρίζεται στα λοιπά κράτη μέλη χωρίς ιδιαίτερη διαδικασία, σε περίπτωση όμως αμφισβήτησης κάθε ενδιαφερόμενος που επικαλείται ως κύριο ζήτημα την αναγνώριση μπορεί να ζητήσει, κατά τη διαδικασία που προβλέπεται στα τμήματα 2 και 3, τα αναφερόμενα στην κήρυξη εκτελεστότητας, να διαπιστωθεί ότι η απόφαση πρέπει να αναγνωρισθεί. Η διαδικασία αναγνώρισεως, εφόσον υποβληθεί η αίτηση του άρθρου 33 παρ. 2, ή (και) κηρύξεως της εκτελεστότητας περιλαμβάνει δύο στάδια, κατά το πρότυπο της προϊσχύσασας κοινοτικής Συμβάσεως των Βρυξελλών. Το πρώτο στάδιο αφορά την αναγνώριση και την κήρυξη της εκτελεστότητας και ρυθμίζεται από τα άρθρα 33 παρ. 2 και 38 έως 42 του κανονισμού. Η απόφαση που αναγνωρίζει ή (και) κηρύσσει εκτελεστή την αλλοδαπή απόφαση γνωστοποιείται στον καθού η εκτέλεση. Αυτός μπορεί να προβάλει τους ισχυρισμούς του κατά της αναγνώρισης ή της κήρυξης εκτελεστότητας, σε δεύτερο στάδιο, το οποίο ρυθμίζεται από τα άρθρα 43 έως 47 του κανονισμού, με το ένδικο μέσο της προσφυγής, που ασκείται, κατά το παράρτημα III του κανονισμού, στην Ελλάδα ενώπιον του αρμοδίου κατά τόπο Εφετείου και δικάζεται πλέον κατά τη διαδικασία της αμφισβητούμενης δικαιοδοσίας (άρθρο 43 § 3).

[OMISSIS][νομική φύση του ενδίκου μέσου της προσφυγής κατά το ελληνικό δικονομικό δίκαιο]. Κατά της αποφάσεως του Εφετείου μπορεί να ασκηθεί μόνον το ένδικο μέσο της αναίρεσης ενώπιον του Αρείου Πάγου, όπως προκύπτει από το συνδυασμό του άρθρου 44 του κανονισμού και του IV παραρτήματος του. Οι λόγοι της προσφυγής μπορεί να αναφέρονται στη μη συνδρομή τυπικών προϋποθέσεων αναγνώρισης και κηρύξεως εκτελεστότητας, ότι δηλαδή πρόκειται για δικαστική απόφαση που δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού, ότι δεν προσκομίσθηκαν τα απαιτούμενα κατά τα άρθ. 53-54 έγγραφα, ότι το δικαστήριο δεν ήταν αρμόδιο να προβεί στην αναγνώριση ή την κήρυξη της εκτελεστότητας, ότι δεν νομιμοποιούνται ο αιτών και ο καθού η αναγνώριση ή εκτέλεση ή ότι ο τίτλος δεν είναι εκτελεστός, εφόσον ζητείται η κήρυξη εκτελεστότητας. Ακόμη με την προσφυγή μπορούν να προβληθούν οι λόγοι οι προβλεπόμενοι στα άρθρα 34 και 35 του κανονισμού (βλ. απόφαση της 13ης Οκτωβρίου 2011, Prism Investments, C-139/10, EU:C:2011:653). Ειδικότερα το άρθρο 34 περ. 1 του κανονισμού ορίζει: «Απόφαση δεν αναγνωρίζεται: 1. αν η αναγνώριση αντίκειται προφανώς στη δημόσια τάξη του κράτους αναγνωρίσεως...» ενώ και το αντίστοιχο άρθρο 27 § 1 της προϊσχύσασας από 27.09.1968 Διεθνούς Συμβάσεως των Βρυξελλών για την διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων προβλεπόταν: «Απόφαση δεν αναγνωρίζεται: 1. Αν η αναγνώριση αντίκειται στη δημόσια τάξη του κράτους αναγνωρίσεως...».

- 4 Στην Ελλάδα η δημόσια τάξη, όσον αφορά την αναγνώριση αλλοδαπών αποφάσεων, νοείται υπό την έννοια του άρθρου 33 ΑΚ (Αστικού Κώδικα), που απηχεί και τη διεθνή δημόσια τάξη. Σύμφωνα με αυτή την έννοια, η αναγνώριση ή κήρυξη απόφασης εκτελεστής στην Ελλάδα δεν συγχωρείται όταν, εξαιτίας του περιεχομένου της, η εκτέλεσή της θα προσέκρουε σε θεμελιώδεις πολιτειακές, ηθικές, κοινωνικές, δικαιοτικές ή οικονομικές αντιλήψεις, που κρατούν στη χώρα (απόφ. Ολομέλειας Αρείου Πάγου 17/1999, Αρείου Πάγου 662/2020) και διέπουν το βιοτικό ρυθμό αυτής (απόφ. Ολομέλειας Αρείου Πάγου ΑΠ 11/2009). Έτσι αναγνώριση ή κήρυξη εκτελεστότητας δεν χωρεί και όταν η διαδικασία, που ακολουθήθηκε για την έκδοση της αλλοδαπής αποφάσεως, προσκρούει σε θεμελιώδη δικονομικά αξιώματα, τα οποία, ανεξάρτητα από τους συγκεκριμένους ημεδαπούς δικονομικούς κανόνες, εκφράζουν το κράτος δικαίου επί του πεδίου της απονομής της δικαιοσύνης, ή όταν το περιεχόμενο και οι διατάξεις αυτής της απόφασης προσκρούουν σε αναγνωριζόμενες ως θεμελιώδεις πολιτειακές ή δικαιοτικές αρχές και σε θεμελιώδη δικαιώματα προσώπων, που αναγνωρίζονται από το κράτος δικαίου. Σε αυτές τις περιπτώσεις η ανάπτυξη στην ημεδαπή των συνεπειών της αλλοδαπής αποφάσεως θεωρείται ότι αντιτίθεται ευθέως στην έννοια της ημεδαπής δημόσιας τάξεως υπό την ως άνω έννοια.
- 5 Ο κανονισμός 44/2001 στα άρθρα 36 και 45 παρ. 2 αποκλείει την αναθεώρηση επί της ουσίας της αποφάσεως. Έτσι ουσιαστικά αποκλείει στο δικαστήριο του κράτους αναγνωρίσεως να αρνηθεί την αναγνώριση ή την εκτέλεση της αποφάσεως αυτής αποκλειστικά και μόνο διότι υφίσταται διαφορά μεταξύ του κανόνα δικαίου που εφάρμοσε το δικαστήριο του κράτους προελεύσεως και του κανόνα που θα είχε εφαρμόσει το δικαστήριο του κράτους αναγνωρίσεως εάν είχε επιληφθεί της διαφοράς. Ομοίως, το δικαστήριο του κράτους αναγνωρίσεως δεν

δύναται να ελέγξει την ορθότητα της εκτιμήσεως των νομικών ή πραγματικών περιστατικών από το δικαστήριο του κράτους προελεύσεως (αποφάσεις της 28ης Μαρτίου 2000, *Krombach*, C-7/98, EU:C:2000:164, και της 11ης Μαΐου 2000, *Renault*, C-38/98, EU:C:2000:225). Επίσης, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 16 του κανονισμού 44/2001, το προβλεπόμενο από αυτόν καθεστώς αναγνώρισεως και εκτελέσεως στηρίζεται στην αμοιβαία εμπιστοσύνη, όσον αφορά στην απονομή δικαιοσύνης εντός της Ενώσεως. Η εμπιστοσύνη αυτή απαιτεί, μεταξύ άλλων, οι δικαστικές αποφάσεις που εκδίδονται σε ένα κράτος μέλος να αναγνωρίζονται αυτοδικαίως σε άλλο κράτος μέλος (απόφαση της 23ης Οκτωβρίου 2014, *flyLAL-Lithuanian Airlines*, C-302/13, EU:C:2014:2319, σκέψη 45). Στο σύστημα αυτό, το άρθρο 34 του κανονισμού 44/2001, το οποίο παραθέτει τους λόγους μη αναγνώρισεως αποφάσεως, πρέπει να ερμηνεύεται στενώς, επειδή συνιστά εμπόδιο για την επίτευξη ενός από τους βασικούς σκοπούς του εν λόγω κανονισμού. Ειδικότερα, όσον αφορά τη ρήτρα δημοσίας τάξεως, η οποία διατυπώνεται στο άρθρο 34, σημείο 1, του κανονισμού αυτού, η ρήτρα αυτή πρέπει να εφαρμόζεται μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις (απόφαση της 28ης Απριλίου 2009, *Αποστολίδης*, C-420/07, EU:C:2009:271, σκέψη 55). Τα κράτη μέλη είναι μεν, κατ' αρχήν, ελεύθερα να καθορίζουν, βάσει της επιφυλάξεως του άρθρου 34 περ. 1 του κανονισμού 44/2001, σύμφωνα με τις εθνικές τους αντιλήψεις, τις επιταγές της δικής τους δημοσίας τάξεως, τα όρια όμως της έννοιας αυτής αποτελούν ζήτημα ερμηνείας του κανονισμού. Εφαρμογή της ρήτρας της δημοσίας τάξεως, η οποία διατυπώνεται στο άρθρο 34 περ. 1 του κανονισμού 44/2001, είναι νοητή μόνο στην περίπτωση, κατά την οποία η αναγνώριση της αποφάσεως, που εκδόθηκε σε άλλο κράτος μέλος, θα προσέκρουε με απαράδεκτο τρόπο στην έννομη τάξη του κράτους αναγνώρισεως, επειδή θα παραβίαζε θεμελιώδη αρχή. Προκειμένου ειδικότερα να τηρηθεί η απαγόρευση της επί της ουσίας αναθεωρήσεως της αποφάσεως που εκδόθηκε σε άλλο κράτος μέλος, η παραβίαση θα πρέπει να συνίσταται σε πρόδηλη παράβαση κανόνα δικαίου, ο οποίος θεωρείται ουσιώδης στην έννομη τάξη του κράτους αναγνώρισεως, ή σε πρόδηλη προσβολή δικαιώματος, το οποίο αναγνωρίζεται ως θεμελιώδες σε αυτή την έννομη τάξη. Η μη αναγνώριση αποφάσεως λόγω πρόσκρουσής της στη δημόσια τάξη δεν εξοβελίζει καθ' ολοκληρίαν το κανονικώς εφαρμοστέο αλλοδαπό δίκαιο. Αυτή θίγει μόνο την εφαρμογή διατάξεώς του, η οποία στη συγκεκριμένη περίπτωση οδηγεί σε ανεπίτρεπτο αποτέλεσμα. Το περιεχόμενο δε της δημοσίας τάξης δεν δύναται να προσδιορίζεται με πνεύμα εθνικό, αλλά με εκείνο του ευρωπαϊκού δικαίου, που λαμβάνει υπόψη την ευρωπαϊκή ολοκλήρωση και να σχετικοποιεί τα εθνικά συμφέροντα και αξίες. Επομένως, το κράτος αναγνώρισεως ή εκτελέσεως της αποφάσεως δικαστηρίου κράτους μέλους δεν δύναται να υπερβεί ορισμένα όρια και να αρνηθεί την αναγνώριση ή εκτέλεση βάσει αντιλήψεων που δεν αφομοιώνουν και δεν προωθούν την ευρωπαϊκή προοπτική. Η δημόσια τάξη παραβιάζεται, τελικώς, όχι μόνον όταν οι επιπτώσεις της αλλοδαπής αποφάσεως προσβάλλουν κατάφωρα θεμελιώδεις αρχές και αξίες (ιδίως συνταγματικώς κατοχυρωμένες εγγυήσεις και δικαιώματα) της εγχώριας αλλά και της Ενωσιακής (ιδίως θεμελιώδη δικαιώματα και βασικές ελευθερίες) έννομης τάξεως. Η βαρύτητα της παραβιάσεως πρέπει να είναι τέτοια ώστε να υποχωρεί η αρχή της

ελεύθερης κυκλοφορίας των δικαστικών αποφάσεων και ο στόχος της ευρωπαϊκής ενοποίησης. Η διεθνής και ενωσιακή δημόσια τάξη αποβλέπει, τέλος, στην προστασία έννομων συμφερόντων που αποτυπώνονται σε κανόνα δικαίου και όχι στην προστασία αμιγώς οικονομικών συμφερόντων. Δεν συνιστά, επομένως, προσβολή της δημόσιας τάξεως η απλή επίκληση σοβαρών οικονομικών επιπτώσεων εις βάρος των εναγομένων (Αρείου Πάγου 662/2020).

- 6 Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 8 § 1 του Συντάγματος της Ελλάδας «[κ]ανένας δεν στερείται χωρίς τη θέλησή του το [δικαστή] που του έχει ορίσει ο νόμος», κατά τη διάταξη δε του άρθρου 20 § 1 αυτού «[κ]αθένας έχει δικαίωμα στην παροχή έννομης προστασίας από τα δικαστήρια και μπορεί να αναπτύξει σ' αυτά τις απόψεις του για τα δικαιώματα ή συμφέροντά του, όπως νόμος ορίζει». Από τον συνδυασμό των διατάξεων αυτών του Συντάγματος κατοχυρώνεται πλήρως για τον καθένα το δικαίωμα προσβάσεως στα Ελληνικά δικαστήρια και παροχής πλήρους έννομης προστασίας από αυτά (απόφ. Ολομέλειας Αρείου Πάγου 8/2003). Το δικαίωμα αυτό είναι θεμελιώδες και εντάσσεται στον πυρήνα της έννομης τάξης της Ελλάδας, διαπνέει δε όλο το ελληνικό ουσιαστικό και δικονομικό δίκαιο και εξειδικεύεται με ποικίλες εκφάνσεις. Έτσι κατά το ελληνικό δίκαιο δεν είναι καν νοητός και ανεκτός ο εκ των προτέρων αποκλεισμός στην παροχή δικαστικής προστασίας ή η παρεμβολή προσκομμάτων και εμποδίων, που τη δυσχεραίνουν. Τέτοιο εμπόδιο αποτελεί και η προσωρινώς επιβαλλόμενη στον προσφεύγοντα ενώπιον των δικαστηρίων καταβολή αποζημιώσεως, η οποία επιδικάζεται εις βάρος του ακριβώς διότι ζήτησε δικαστική προστασία, διότι αυτή αντιστρατεύεται σε θεμελιώδες δικαίωμά του και δεν θίγει αμιγώς οικονομικά του συμφέροντα. Και η ελληνική έννομη τάξη προβλέπει βεβαίως με σειρά δικονομικών διατάξεων κυρώσεις επί τυχόν καταχρηστικών δικονομικών συμπεριφορών. Ειδικότερα προβλέπεται η επιβολή των δικαστικών εξόδων εις βάρος του ηττώμενου διαδίκου (άρθ. 176 ΚΠολΔ: Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας), η οποία όμως γίνεται από το δικαστήριο κατά την έκδοση της οριστικής του απόφασης επί της διαφοράς, οπότε έχει αυτή πλέον κριθεί, ενώ κατά τα προγενέστερα στάδια έκαστος διάδικος προκαταβάλλει τα έξοδα για κάθε διαδικαστική ενέργεια στην οποία προβαίνει (άρθ. 173 παρ. 1-3 ΚΠολΔ), εκτός συγκεκριμένων ρητώς προβλεπομένων περιπτώσεων (προκαταβολή τους από τον εναγόμενο στον ενάγοντα επί αξιώσεων διατροφής ή αξιώσεων από συγκεκριμένες αδικοπραξίες με θύματα ενηλίκους ή ανηλίκους: άρθ. 173 παρ. 4, 5 ΚΠολΔ). Προβλέπεται επίσης η επιβολή των δικαστικών εξόδων (με την έκδοση της οριστικής απόφασης) ακόμη και εις βάρος του νικήσαντος ενάγοντος, αν αυτός δεν τήρησε το καθήκον αλήθειας ή είναι υπαίτιος άλλων καταχρηστικών δικονομικών συμπεριφορών (άρθ. 185 ΚΠολΔ), η επιβολή με την οριστική απόφαση του δικαστηρίου χρηματικής ποινής τάξης στον στρεψόδικο διάδικο, που άσκησε προφανώς αβάσιμο ένδικο βοήθημα ή μέσο, ή διεξήγαγε τη δίκη παρελκυστικώς ή δεν τήρησε τους κανόνες των χρηστών ηθών κ.λπ. (άρθ. 205 ΚΠολΔ), καθώς και η δυνατότητα επιβολής δικαστικής δαπάνης για την αναβολή της συζήτησης της υπόθεσης στον αιτούντα αυτήν (άρθ. 241 παρ. 1 ΚΠολΔ). Τέλος, το ελληνικό δικονομικό δίκαιο προβλέπει ότι δεν μπορεί να διαταχθεί προσωρινώς εκτελεστή η διάταξη ακόμη και οριστικής απόφασης πρωτοβαθμίου δικαστηρίου, που μπορεί να προσβληθεί με τακτικό ένδικο μέσο

(άρθ. 909 περ. 2 ΚΠολΔ), δηλαδή με ανακοπή ερημοδικίας και έφεση. Επομένως ως προς τη διάταξη περί δικαστικών εξόδων δεν χωρεί, χωρίς οποιαδήποτε εξαίρεση, αναγκαστική εκτέλεση πριν την τελεσιδικία της απόφασης, προκειμένου να μην τίθεται οποιοδήποτε εμπόδιο στον ηττώμενο να ασκήσει τακτικό ένδικο μέσο. Επίσης από τη νομολογία των ελληνικών δικαστηρίων γίνεται δεκτό ότι η διά ψευδών ισχυρισμών καταχρηστική δικονομική συμπεριφορά ενάγοντος συνεπάγεται και υποχρέωση προς αποζημίωση του αντιδίκου του (εναχθέντος), στηριζόμενη σε αδικοπραξία (άρθρα 914, 919 Αστικού Κώδικα), μόνον όμως αν δεν αντιμάχεται το δεδικασμένο, που απορρέει από την απόφαση, που τελικά εκδόθηκε επί της αγωγής του ενάγοντος, δηλαδή μόνον εάν η αγωγή του απορρίφθηκε τελεσίδικα ως ουσιαστικά αβάσιμη. Σ' αυτή την περίπτωση ο διάδικος, που έχει υποστεί βλάβη από την έγερση της αγωγής εκείνης, μπορεί να αξιώσει από τον παραβάτη αποζημίωση για περιουσιακή ζημία που υπέστη (και επιπλέον εκείνης που καλύφθηκε από τη δικαστική δαπάνη) και χρηματική ικανοποίηση για την ηθική του βλάβη (Αρείου Πάγου 1480/2017). Καταφανής καθίσταται και κατά την αντιμετώπιση αυτού του ζητήματος από την ελληνική νομολογία η υποχρέωση των δικαστηρίων να διαφυλάξουν κατ' αρχήν το θεμελιώδες δικαίωμα του ενάγοντος να προσφύγει στα δικαστήρια, ακόμη κι αν η συμπεριφορά του μπορεί να θεωρηθεί καταχρηστική, χωρίς να είναι επιτρεπτή η καθ' οιονδήποτε τρόπο προληπτική, προδικάζουσα το αποτέλεσμα της δίκης επί της αγωγής του ή επιδικάζουσα πριν την έκβαση της σχετικής δίκης δικαστική δαπάνη εν είδει αποζημιώσεως, παρέμβαση των δικαστηρίων προς αποτροπή της αιτούμενης δικαστικής προστασίας. Παραλλήλως διαφυλάσσεται η δυνατότητα επιδίκασης αποζημίωσης εκ των υστέρων, εφόσον αυτή παρίσταται συμβατή με το αποτέλεσμα της δίκης επί του ασκηθέντος ενδίκου βοηθήματος. Περαιτέρω κατά το εγχώριο δίκαιο το μόνο δικαστήριο στο οποίο απονέμεται εξουσία να επιδικάσει δικαστική δαπάνη για δίκη, που ασκήθηκε ενώπιον του, είναι το δικαστήριο που θα αποφανθεί οριστικώς επ' αυτής (άρθ. 191 ΚΠολΔ), ενώ κατά το άρθρο 26 παρ. 3 του Συντάγματος της Ελλάδας η δικαστική λειτουργία ασκείται στην ελληνική επικράτεια από τα δικαστήρια της χώρας και οι αποφάσεις τους εκτελούνται στο όνομα του Ελληνικού Λαού. Περαιτέρω και το άρθρο 6 παρ. 1 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου (ΕΣΔΑ), η οποία έχει υπερνομοθετική ισχύ στη χώρα μας, προστατεύει το δικαίωμα κάθε προσώπου προς παροχή δικαστικής προστασίας, ορίζοντας: «παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθεί δικαίως, δημόσια και εντός λογικής προθεσμίας υπό ανεξάρτητου και αμερόληπτου δικαστηρίου, νομίμως λειτουργούντος, το οποίον θα αποφασίσει είτε επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων αστικής φύσεως, είτε επί του βάσιμου πάσης εναντίον του ποινικής κατηγορίας». Το θεμελιώδες αυτό δικαίωμα προβλέπεται και στο άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το οποίο θεσπίζει δικαίωμα προσφυγής στα δικαστήρια και ορίζει: «Κάθε πρόσωπο του οποίου παραβιάστηκαν τα δικαιώματα και οι ελευθερίες που διασφαλίζονται από το δίκαιο της Ένωσης, έχει δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου, τηρούμενων των προϋποθέσεων που προβλέπονται στο παρόν άρθρο. Κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα να δικασθεί η υπόθεση του δίκαια, δημόσια και εντός εύλογης προθεσμίας, από ανεξάρτητο και

αμερόληπτο δικαστήριο, που έχει προηγουμένως συσταθεί νομίμως [...]». Το δικαίωμα αυτό εντάσσεται και στις κοινές συνταγματικές παραδόσεις των κρατών μελών της Ε.Ε. και στις διεθνείς πράξεις περί προστασίας του ανθρώπου. Συνεπώς η προστασία του αφορά, ακόμη και για τις ανάγκες της ερμηνείας και εφαρμογής του άρθρου 34 περ. 1 του κανονισμού 44/2001, την ουσιαστική και δικονομική ευρωπαϊκή δημόσια τάξη, κατ' επέκταση δε και την εγχώρια δημόσια τάξη. Υπό αυτό το πρίσμα τίθεται το ζήτημα αν απόφαση και διαταγές δικαστηρίου κράτους μέλους, που προκαταβολικώς υπολογίζουν και επιδικάζουν, υπό μορφή προσωρινής αποζημίωσης, δικαστικά έξοδα (επιδίκαση που αποτελεί ουσιαστικά κύρωση υπό την επίφαση επιδίκασης αποζημιώσεως) για υπόθεση εκκρεμούσα ενώπιον των δικαστηρίων άλλου κράτους μέλους, συνάδουν με την ενωσιακή δημόσια τάξη. Με αυτή την επιδίκαση δεν απαγορεύεται μεν, καθίσταται όμως οπωσδήποτε δυσχερής η παροχή δικαστικής προστασίας, αφού ο προσφεύγων ενώπιον των δικαστηρίων άλλου κράτους μέλους διάδικος υποχρεώνεται (εφόσον μάλιστα κηρυχθεί εκτελεστή η απόφαση του κράτους προελεύσεως στον τόπο της κύριας διαμονής του ή έδρας του, όπου βρίσκονται και τα περισσότερα περιουσιακά του στοιχεία) να προκαταβάλει, εκτός από τα δικά του έξοδα για την κίνηση της δίκης, τέτοια έξοδα και στον αντίδικό του πριν την έκδοση οριστικής αποφάσεως από το δικαστήριο, στο οποίο προσέφυγε. Ο χαρακτήρας αυτής της επιδίκασης, ως μέσου αποτροπής του για τη συνέχιση της δίκης, καθίσταται ακόμη περισσότερο εμφανής, εάν στη σχετική απόφαση προβλέπεται ότι είναι δυνατή η επιδίκαση και περαιτέρω αποζημιώσεως, εάν τα έξοδά του επαυξηθούν, δηλαδή εάν συνεχίσει τη δίκη. Το ζήτημα αυτό δεν αφορά μόνον οικονομικά συμφέροντα, αλλά έχει σαφή επίπτωση στην άσκηση του θεμελιώδους δικαιώματος προς απρόσκοπτη παροχή δικαστικής προστασίας.

- 7 Εξάλλου η γνωστή κατά κύριο λόγο στα αγγλοσαξονικά δίκαια αντιαγωγική διαταγή («anti-suit injunction») είναι διαταγή δικαστηρίου που απαγορεύει σε ένα πρόσωπο να ξεκινήσει ή να συνεχίσει δικαστική ή διαιτητική διαδικασία σε αλλοδαπό forum ή διαιτητικό δικαστήριο. Η εν λόγω διαταγή μπορεί να εκδοθεί είτε πριν από την έναρξη της δίκης σε τρίτο κράτος ή σε διαιτητικό δικαστήριο (με στόχο να μην αρχίσει η διαδικασία) είτε μετά από την έναρξή της με στόχο την διακοπή της. Ειδικότερα με την αντιαγωγική διαταγή διατάσσεται πρόσωπο να απέχει από την άσκηση αγωγής ενώπιον δικαστηρίου αλλοδαπού forum, ή, σε περίπτωση που έχει ήδη ασκηθεί αγωγή και εκκρεμεί, διατάσσεται να διακοπεί ή να ανασταλεί η διαδικασία. Εάν υπάρχει ρήτρα διαιτητικής επιλύσεως των διαφορών, απαγορεύεται (με την αντιαγωγική διαταγή) σε πρόσωπο να ξεκινήσει ή να συνεχίσει τις νομικές διαδικασίες ενώπιον πολιτειακού ή διαιτητικού δικαστηρίου, ανάλογα με το αν στρέφεται (η αντιαγωγική διαταγή) υπέρ ή κατά της διαιτησίας. Αρχικά, το περιεχόμενο των αντιαγωγικών διαταγών συνίστατο στην απαγόρευση ενάρξεως ή συνεπίσεως της διαδικασίας ενώπιον των Αγγλικών δικαστηρίων, όσον αφορά το Ηνωμένο Βασίλειο. Αργότερα, εμφανίσθηκε η διασυννοριακή μορφή της αντιαγωγικής διαταγής και η λήψη του σχετικού μέτρου σε περιπτώσεις διαδικασιών που εκκρεμούν στην αλλοδαπή. Οι αντιαγωγικές διαταγές εκδίδονται κυρίως με την αιτιολογία ότι η άσκηση αγωγής ή η συνέχιση της διαδικασίας ενώπιον δικαστηρίου άλλου κράτους, η οποία ασκείται ενάντια στην καλή πίστη ή καταχρηστικά, θα ήταν βλαπτική για τον αιτούντα. Με το

ένδικο αυτό βοήθημα ζητείται κατ' ουσίαν από το δικαστήριο ενός κράτους να επέμβει σε διαδικασία ενώπιον άλλου κράτους. Με αυτό τον τρόπο, επομένως, το δικαστήριο δεν αποφαίνεται μόνο επί της δίκης του δικαιοδοσίας, αλλά και επί της δικαιοδοσίας αλλοδαπού εθνικού δικαστηρίου. Το House of Lords, υπό την ισχύ της Συμβάσεως των Βρυξελλών, υπέβαλε στο ΔΕΚ προδικαστικό ερώτημα, συνιστάμενο κατά τα ουσιώδη στοιχεία του στο αν εκείνη η Σύμβαση απαγόρευε την έκδοση διαταγής, με την οποία το δικαστήριο συμβαλλομένου κράτους μέλους απαγορεύει σε διάδικο δίκης που εκκρεμεί ενώπιόν του να κινήσει ή να συνεχίσει δίκη ενώπιον δικαστηρίου άλλου συμβαλλομένου κράτους, ακόμη και αν ο διάδικος αυτός ενεργεί κακοβούλως με σκοπό να παρεμποδίσει την εξέλιξη, ήδη εκκρεμούς δίκης. Το ΔΕΚ έλαβε επ' αυτού του ερωτήματος τη θέση ότι η ανωτέρω Σύμβαση «πρέπει να ερμηνευτεί υπό την έννοια ότι αντίκειται στην έκδοση διαταγής με την οποία το δικαστήριο συμβαλλομένου κράτους απαγορεύει σε διάδικο σε εκκρεμή ενώπιόν του δίκη να κινήσει ή να συνεχίσει δίκη ενώπιον δικαστηρίου άλλου συμβαλλομένου κράτους ακόμα και αν ο διάδικος αυτός ενεργεί κακοβούλως με σκοπό να παρεμποδίσει την εξέλιξη της εκκρεμούς δίκης». Και αυτό διότι η σύμβαση στηρίζεται αναγκαστικώς επί της αμοιβαίας εμπιστοσύνης των συμβαλλομένων κρατών στα νομικά τους συστήματα και στα δικαστικά τους όργανα. Η αμοιβαία αυτή εμπιστοσύνη κατέστησε δυνατή τη θέσπιση δεσμευτικού συστήματος διεθνούς δικαιοδοσίας, προς το οποίο οφείλουν να συμμορφώνονται όλα τα δικαστήρια που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της Συμβάσεως, και την συνακόλουθη παραίτηση των συμβαλλομένων κρατών από τους κανόνες της εσωτερικής τους νομοθεσίας περί αναγνώρισεως και εκτελέσεως αλλοδαπών αποφάσεων, υπέρ ενός απλουστευμένου μηχανισμού αναγνώρισεως και εκτελέσεως δικαστικών αποφάσεων (απόφαση της 9ης Δεκεμβρίου 2003, Gasser, C-116/02, EU:C:2003:657, σκέψη 72). Η αρχή αυτή της αμοιβαίας εμπιστοσύνης συνεπάγεται ότι, εντός του πεδίου εφαρμογής της σύμβασης, οι κανόνες περί διεθνούς δικαιοδοσίας της σύμβασης, που είναι κοινές σε όλα τα δικαστήρια των συμβαλλομένων κρατών, θα ερμηνεύονται και θα εφαρμόζονται με το ίδιο κύρος από καθένα από αυτά (βλ., κατ' αυτή την έννοια, αποφάσεις της 27ης Ιουνίου 1991, Overseas Union Insurance κ.λπ., C-351/89, EU:C:1991:279, σκέψη 23, και Gasser, ό.π., σκέψη 48). Ομοίως και εκτός λίγων εξαιρέσεων που προβλέπει το άρθρο 28, πρώτο εδάφιο, της σύμβασης και οι οποίες αφορούν μόνο το στάδιο της αναγνώρισεως ή της εκτελέσεως και μόνον ορισμένους κανόνες ειδικής και αποκλειστικής δικαιοδοσίας, που δεν ενδιαφέρουν εν προκειμένω, η σύμβαση δεν επιτρέπει τον έλεγχο της δικαιοδοσίας ενός δικαστηρίου από το δικαστήριο άλλου συμβαλλομένου μέρους (βλ., κατ' αυτή την έννοια, την απόφαση Overseas Union Insurance κ.λπ., ό.π., σκέψη 24). Η απαγόρευση όμως από δικαστήριο σε διάδικο, με την απειλή κυρώσεων, να κινήσει ή να συνεχίσει δίκη ενώπιον αλλοδαπού δικαστηρίου θίγει τη δικαιοδοσία, που έχει το δικαστήριο αυτό για την επίλυση της διαφοράς. Συγκεκριμένα, εφόσον απαγορεύεται με διαταγή στον ενάγοντα να κινήσει τέτοια δίκη πρέπει να διαπιστωθεί ότι συντρέχει παρέμβαση στη δικαιοδοσία του αλλοδαπού δικαστηρίου, που δεν συμβιβάζεται με το σύστημα της σύμβασης (απόφαση της 27ης Απριλίου 2004, Turner, C-159/02, EU:C:2004:228). Τα ίδια έγιναν δεκτά από το ΔΕΚ ότι ισχύουν και επί εντολής

απαγόρευσης έναρξης ή συνέχισης δίκης σε άλλο κράτος μέλος, που στηρίζεται σε επίκληση συμφωνίας διαιτησίας, και υπό την ισχύ του κανονισμού 44/2001 (απόφαση της 10ης Φεβρουαρίου 2009, Allianz και Generali Assicurazioni Generali, C-185/07, EU:C:2009:69). Σύμφωνα με το άρθρο 35 παρ. 3 του κανονισμού κατά την αναγνώριση ή την κήρυξη εκτελεστότητας δεν ερευνάται η διεθνής δικαιοδοσία των δικαστηρίων του κράτους μέλους προελεύσεως και οι σχετικοί με τη δικαιοδοσία κανόνες δεν αφορούν τη δημόσια τάξη υπό την έννοια του άρθρου 34 παρ. 1, έτσι ώστε η μη τήρηση των κανόνων αυτών να μη δύναται να επιστηρίξει λόγο απόρριψης της σχετικής αίτησης. Διαφορετικό όμως ζήτημα αποτελεί η παρέμβαση δικαστηρίου κράτους μέλους στη δικαιοδοτική εξουσία δικαστηρίων άλλου κράτους μέλους. Εκτός από τις αμιγείς ανταγωνιστικές διαταγές, παρόμοιας φύσεως ζήτημα προκύπτει και διά του προκαταβολικού υπολογισμού και προκαταβολικής προσωρινής επιδίκασης υπό μορφήν αποζημιώσεως δικαστικών εξόδων (που αποτελεί ουσιαστικά κύρωση υπό την επίφαση επιδίκασης αποζημιώσεως) για υπόθεση εκκρεμούσα ενώπιον των δικαστηρίων άλλου κράτους μέλους. Αυτό ισχύει ανεξαρτήτως και από την έκβαση της δίκης ενώπιον των τελευταίων, η οποία ενδέχεται και να αποβεί δυσμενής για τους ενάγοντες, να κριθεί δε τελικώς ότι τα δικαστήρια αυτά στερούνται δικαιοδοσίας να τη δικάσουν, οπότε όμως και είναι τα μόνα δικαστήρια που έχουν δικαιοδοσία να υπολογίσουν και να επιδικάσουν τα δικαστικά έξοδα, τα οποία προέκυψαν από την ενώπιον τους διαδικασία. Με την έκδοση τέτοιων αποφάσεων και διαταγών δεν απαγορεύεται μεν ρητώς η άσκηση αγωγής ή η συνέχιση της δίκης ενώπιον του δικαστηρίου άλλου κράτους μέλους, επιβάλλεται όμως προκαταβολικώς ουσιαστικά κύρωση γι' αυτήν. Έτσι προκύπτει επιπροσθέτως και υπό αυτό το πρίσμα το ερώτημα αν η έκδοση αποφάσεων και διαταγών με το παραπάνω περιεχόμενο, προδικάζουσα ουσιαστικά την έκβαση της δίκης ενώπιον δικαστηρίου άλλου κράτους μέλους και με την αιτιολογία ότι αυτό στερείται δικαιοδοσίας να δικάσει διαφορά, αποτελεί επέμβαση στη δικαιοδοτική του εξουσία, η οποία είναι αντίθετη στην κοινοτική και κατ' επέκταση στην εγχώρια δημόσια τάξη.

- 8 Στην προκειμένη περίπτωση, από την παραδεκτή επισκόπηση των διαδικαστικών εγγράφων της δίκης ενώπιον του πρωτοβαθμίου και δευτεροβαθμίου δικαστηρίου και των προηγηθεισών δικών, που έλαβαν χώρα στην Αγγλία, [OMISSIS] προκύπτει η ακόλουθη διαδικαστική διαδρομή στις υποθέσεις μεταξύ των διαδίκων (και τρίτων, μη διαδίκων στην παρούσα αναιρετική δίκη), η οποία απέληξε στην έκδοση της προσβαλλόμενης με την αίτηση αναίρεσης απόφασης: Η πρώτη αναιρεσίβλητη «STARLIGHT SHIPPING COMPANY» (χαρακτηριζόμενη χάριν συντομίας ως Starlight) ήταν, μεταξύ άλλων, πλοιοκτήτρια, η δε δεύτερη αναιρεσίβλητη «OVERSEAS MARINE ENTERPRISES INC» (χαρακτηριζόμενη χάριν συντομίας ως OME), διαχειρίστρια του πλοίου ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Τ., το οποίο βυθίσθηκε και απωλέσθηκε μαζί με το φορτίο του λόγω ναυτικού ατυχήματος στα ανοικτά του κόλπου Port Elisabeth της Νότιας Αφρικής στις 3-5-2006. Το πλοίο αυτό ήταν κατά τον χρόνο της απώλειάς του ασφαλισμένο, δυνάμει συμβάσεων ασφαλίσεως, από τους εξής ασφαλιστές (κατά ορισμένα ποσοστά από τον καθένα τους): α) Τις προσδιοριζόμενες συνοπτικώς ως CMI εταιρίες (ήτοι τις εταιρίες Allianz Marine

and Aviation Versicherungs AG, Royal and Sun Alliance Insurance Plc., Assicurazioni Generali SpA, Rembrandt Insurance Company Limited), β) τα συνδικάτα Lloyd's LMI ([OMISSIS]) και γ) την εταιρία HD (Hellenic Hull Mutual Association Plc.) Ενόψει της αρχικής άρνησης των ασφαλιστών να καταβάλουν την ασφαλιστική αποζημίωση που αναλογούσε στον καθένα τους, ασκήθηκε εκ μέρους της πρώτης αναιρεσίβλητης (Starlight) η από 15.8.2006 αγωγή ενώπιον του αρμοδίου αγγλικού δικαστηρίου, με αντικείμενο την καταβολή της ασφαλιστικής αποζημίωσης, στηριζόμενη στην ενδοσυμβατική [OMISSIS] ευθύνη των ασφαλιστών από τις συμβάσεις ασφαλίσεως, ενώ η ίδια αναιρεσίβλητη προσέφυγε και στη διαιτησία κατά το μέρος που οι αξιώσεις της με όμοιο αντικείμενο στρέφονταν κατά της ασφαλίστριας HD. Ενόσω εκκρεμούσαν οι σχετικές δίκες, μεταξύ των αναιρεσιβλήτων (Starlight και OME) και των ασφαλιστών του πλοίου καταρτίστηκαν οι από 7-1-2008, 13-12-2007 και 30-1-2008 αντιστοιχώς συμφωνίες συμβιβασμού (Settlement Agreements). Με αυτές τις συμφωνίες καταργήθηκαν οι δίκες, που είχαν ανοίξει μεταξύ τους, και οι ασφαλιστές συμφώνησαν να καταβάλουν λόγω επέλευσης του ασφαλιζόμενου κινδύνου εντός συμφωνηθέντος χρόνου την ασφαλιστική αποζημίωση, που προβλεπόταν από τα ασφαλιστήρια συμβόλαια, προς πλήρη και ολοσχερή εξόφληση όλων των αξιώσεων σε σχέση με την απώλεια του παραπάνω πλοίου. Οι συμφωνίες συμβιβασμού τέθηκαν υπόψη του αγγλικού δικαστηρίου και επικυρώθηκαν απ' αυτό στις 14-12-2007 και 7-1-2008, διατάχθηκε δε η αναστολή (stay) κάθε περαιτέρω διαδικασίας επί της σχετικής με αριθμό 815/2006 δικογραφίας, που είχε σχηματισθεί επί της ως άνω αγωγής. Μετά την επίτευξη αυτών των συμβιβασμών οι αναιρεσίβλητες, καθώς και οι υπόλοιποι πλοιοκτήτες και φυσικά πρόσωπα ως νόμιμοι εκπρόσωποί τους άσκησαν στην Ελλάδα ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Πειραιώς, μεταξύ άλλων αγωγών τους, τις από 21-4-2011 ([OMISSIS]) και από 13-1-2012 ([OMISSIS]) αγωγές τους ([OMISSIS]), οι οποίες στρεφόταν και κατά των αναιρεσειόντων. Οι αγωγές τους αυτές θεμελιώνονταν πλέον σε αδικοπραξία και με αυτές ζητούσαν την επιδίκαση αποζημίωσης για τις θετικές ζημίες και χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη, που ισχυρίστηκαν ότι υπέστησαν εξαιτίας της. Ειδικότερα οι αναιρεσίβλητες «STARLIGHT SHIPPING COMPANY» και «OVERSEAS MARINE ENTERPRISES INC» προέβαλαν με τα δικόγραφα των παραπάνω αγωγών τους, προκειμένου να θεμελιώσουν την αποδιδόμενη στους εναγόμενους αδικοπραξία, μεταξύ άλλων, τα εξής πραγματικά περιστατικά, τα οποία επανέλαβαν και με το δικόγραφο της προσφυγής τους κατά της κηρύξεως εκτελεστότητας: Ότι κατά τη διάρκεια της εκκρεμοδικίας επί της προαναφερόμενης αγωγής ενώπιον των αγγλικών δικαστηρίων και ενόσω διαρκούσε η άρνηση των ασφαλιστών να καταβάλουν την ασφαλιστική αποζημίωση, που τελικώς καταβλήθηκε κατά τους συμφωνηθέντες συμβιβασμούς καθυστερημένα, οι προστηθέντες και αντιπρόσωποι των ασφαλιστών, μεταξύ των οποίων και οι αναιρεσειόντες «CHARLES TAYLOR ADJUSTING LIMITED» (πρώην «CHARLES TAYLOR CONSULTING SERVICES LIMITED») και FD, ενεργούντες η μεν πρώτη ως εταιρία νομικών και τεχνικών συμβούλων και ο δεύτερος ως φυσικό πρόσωπο-διευθυντής της κατά τον κρίσιμο χρόνο, χειριζόμενοι κατ' εντολή των ασφαλιστών του παραπάνω πλοίου τα σχετικά με

την άμυνα των ασφαλιστών κατά των αξιώσεων της πρώτης αναιρεσίβλητης, διέδωσαν ενώπιον τρίτων (της Εθνικής Τράπεζας της Ελλάδος, ενυπόθηκης δανείστριας της πλοιοκτήτριας του βυθισθέντος πλοίου, καθώς και στην αγορά ασφαλίσεων) ψευδείς και συκοφαντικούς ισχυρισμούς, που έπλητταν το κύρος και την αξιοπιστία των αναιρεσιβλήτων. Ότι ειδικότερα αυτοί διέδωσαν κατά τον παραπάνω τρόπο τους ψευδείς ισχυρισμούς ότι η απώλεια του πλοίου οφειλόταν στην ύπαρξη σοβαρών ελαττωμάτων του, που ήταν γνωστά στους πλοιοκτήτες. [OMISSIS] [ειδικότεροι πραγματικοί ισχυρισμοί της αγωγής των αναιρεσιβλήτων] Κατόπιν αυτών ακολούθησε η άσκηση ενώπιον των αγγλικών δικαστηρίων αγωγών εκ μέρους των ασφαλιστών και των προστηθέντων ή αντιπροσώπων αυτών (μεταξύ αυτών και των αναιρεσειόντων), οι οποίοι ήταν εναγόμενοι στις αγωγές ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Πειραιώς. Με αυτές τις αγωγές τους ζητούσαν να αναγνωρισθεί ότι οι ασκηθείσες στην Ελλάδα αγωγές συνιστούσαν παραβίαση των συμβάσεων συμβιβασμού και υπέβαλαν αιτήματα αναγνωριστικής θεραπείας και αποζημιώσεως. Επί των σχετικών ένδικων βοηθημάτων και μέσων, που ασκήθηκαν στα αγγλικά δικαστήρια, εκδόθηκαν, μεταξύ άλλων, μετά από δίκες που απασχόλησαν τα δικαστήρια όλων των βαθμίδων των αγγλικών δικαστηρίων (στη διάρκεια μίας από τις οποίες τέθηκε και ο προβληματισμός αν τα αγγλικά δικαστήρια έπρεπε να υποβάλουν προδικαστικό ερώτημα στο ΔΕΕ, άποψη που τελικώς δεν υιοθετήθηκε), η απόφαση του Δικαστή Flaux του Πρωτοδικείου, Εμπορικού Δικαστηρίου, Τμήματος QUEEN'S BENCH του Λονδίνου και οι δύο διαταγές αυτού, που ζητήθηκε να (αναγνωρισθούν και να) κηρυχθούν εν μέρει εκτελεστές στην Ελλάδα με την από 7.1.2015 αίτηση των αναιρεσειόντων. Συγκεκριμένα με την αίτησή τους ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιώς οι αναιρεσειόντες ζήτησαν να κηρυχθούν εκτελεστές στην Ελλάδα μία δικαστική απόφαση και δύο δικαστικές διαταγές αλλοδαπών δικαστικών οργάνων, που έχουν, κατά το αιτητικό της αίτησής τους, το εξής περιεχόμενο: Α. Η υπό στοιχεία φακέλου [2014] EWHC 3068 (Comm) από 26.09.2014 απόφαση του Δικαστή Flaux του Ανώτερου Δικαστηρίου του Λονδίνου Αγγλίας, εκδοθείσα επί των υπό στοιχεία 2006 Φάκελος 815, 2011 Φάκελος 702, 2011 Φάκελος 894, 2011 Φάκελος 897 και 2011 Φάκελος 1043 ενώπιον του εν λόγω δικαστηρίου ασκηθεισών αγωγών, διά της οποίας αναγνωρίζεται ότι: i. §39 αποφ.: «Εφόσον ο Όρος ρητώς συμβιβάζει τις απαιτήσεις κατά των προστηθέντων ή αντιπροσώπων της Hellenic, οι στην Ελλάδα (ασκηθείσες) αγωγές καθ' οιουδήποτε των ΟΑ ή των διαδίκων HD ή των διαδίκων CΤα [ως διάδικοι CΤα νοούνται οι αναιρεσειόντες], οι οποίοι ενάγονται ως προστηθέντες ή αντιπρόσωποι της Hellenic, έχουν συμβιβαστεί και η συνεχιζόμενη επίσπευση των εν λόγω αγωγών συνιστά παραβίαση της συμβάσεως συμβιβασμού Hellenic.», ii. §63 αποφ. «Οι εντασσόμενοι στον συμβιβασμό προστηθέντες και αντιπρόσωποι νοείται από ερμηνευτική άποψη ότι περιλαμβάνουν επίσης τους διαδίκους CΤα. ... Παρέπεται ότι, κατά τον χρόνο των συμβάσεων συμβιβασμού, αμφότεροι οι πρωταγωνιστές, [OMISSIS], διατείνονταν ότι οι διάδικοι CΤα ήσαν αντιπρόσωποι των ασφαλιστών του σκάφους, οπότε, ως ήδη έκρινα, η λέξη “Ασφαλιστές” στις ρήτρες συμβιβασμού εντός των συμβάσεων συμβιβασμού CΜΙ και LΜΙ περιλαμβάνει προστηθέντες και αντιπρόσωπους, οι δε συμβαλλόμενοι των εν λόγω συμβάσεων και οι νομικοί

τους παραστάτες πρέπει να θεωρηθεί ότι είχαν την πρόθεση τα συμπεριληφθούν οι διάδικοι CΤα μεταξύ των αντιπροσώπων», iii. § 64 αποφ.: «... δοθέντος ότι η πραγματική βάση των ασκηθεισών στην Ελλάδα αγωγών ως προς τους διάδικους CΤα είναι ότι αυτοί υπήρξαν αντιπρόσωποι των ασφαλιστών, δηλαδή των ασφαλιστών σκάφους και μηχανημάτων, εάν, όπως ήδη δέχτηκα, ο ορισμός του (όρου) “Ασφαλιστές” στις συμβάσεις συμβιβασμού περιλαμβάνει τους προστηθέντες ή αντιπρόσωπους αυτών, οι Starlight και OME έχουν συμβιβάσει τις αξιώσεις τους καθ’ οιουδήποτε αυτές ισχυρίζονται ότι τυγχάνει αντιπρόσωπος των ασφαλιστών, και μάλιστα κατά των διαδίκων CΤα.». iv. §66 αποφ.: «Με βάση το συμπέρασμά μου ως προς την ορθή ερμηνεία των συμβάσεων συμβιβασμού CMI και LMI, και δεδομένου ότι η σύμβαση συμβιβασμού της Hellenic ρητώς αναφέρεται στους προστηθέντες ή αντιπρόσωπους, δεδομένης δε επίσης της αποφάσεως του Δικαστή Burton και του Εφετείου περί του ότι η συνέχιση των δικών στην Ελλάδα συνιστά παραβίαση των συμβάσεων συμβιβασμού και ότι οι CMI και LMI δικαιούνταν αναγνωριστικής θεραπείας και αποζημιώσεως, αναγκαιώς παρέπεται ότι συνεπεία της ορθής ερμηνείας τριών συμβάσεων συμβιβασμού, οι εγερθείσες στην Ελλάδα αγωγές κατά των ατόμων CMI, των ατόμων LMI, της Hellenic και του OA, των διαδίκων HD και των διαδίκων CΤα [οι τελευταίοι είναι οι μόνοι διάδικοι στην παρούσα δίκη] παραβιάζουν όλες ανεξαιρέτως τις συμβάσεις συμβιβασμού. Τα άτομα CMI, τα άτομα LMI, η Hellenic και ο OA, οι διάδικοι HD και οι διάδικοι CΤα δικαιούνται όλοι ανεξαιρέτως της αναγνωριστικής θεραπείας, την οποία επιδιώκουν.», v. §67 αποφ.: «Σε κάθε περίπτωση, ανεξαρτήτως της ερμηνείας των συμβάσεων συμβιβασμού, από την άποψη του Αγγλικού δικαίου, το οποίο αποτελεί το δίκαιο των συμβάσεων συμβιβασμού, τα αποτελέσματα των συμβιβασμών κατά των CMI, των LMI και της Hellenic, που όλοι ανεξαιρέτως αποτέλεσαν στόχους των ισχυρισμών στις Αγγλικές δίκες και στην διαιτησία σύμφωνα με τους οποίους (ισχυρισμούς) είχαν συμμετοχή μαζί με τους προστηθέντες και τους αντιπρόσωπους τους σε αδικοπραξία από κοινού, είναι ότι κάθε δυνατή αξίωση κατά των εν λόγω προστηθέντων ή αντιπροσώπων τους ως αδικοπραγησάντων από κοινού (ισχυρισμοί που αποτελούν την βάση των κατ’ αυτών αγωγών στην Ελλάδα) έχει συμβιβαστεί διά των συμβάσεων συμβιβασμού σχετικά με την βάση της εφαρμογής του κανόνα των από κοινού αδικοπραγησάντων.» vi. §83 αποφ.: «Οι διάδικοι CΤα επιδιώκουν επίσης αξίωση αποζημιώσεως, [OMISSIS]. Οι δαπάνες [costs: έξοδα στο αγγλικό κείμενο της απόφασης] τις οποίες έχουν αυτοί υποστεί έως σήμερα ελάχιστα υπολείπονται των £163 000. Η προσωρινή πληρωμή, [OMISSIS], ανέρχεται σε £150 000 ή σε οποιοδήποτε άλλο ποσό αποφασίσει το Δικαστήριο σύμφωνα με την διακριτική του ευχέρεια.», vii. §94 αποφ. «Ωστόσο, όπως ήδη έκρινα, φρονώ ότι οι διάδικοι HD δικαιούνται δυνάμει των προβλέψεων του νόμου του 1999, στο ποσό το οποίο θα προσδιοριστεί και δικαιούνται να εισπράξουν το ποσό των £225 000, το οποίο αξιούν με την μορφή της προσωρινής καταβολής έναντι της εν λόγω αποζημιώσεως [Το τμήμα αυτό της αποφάσεως δεν αφορά στους διαδίκους της παρούσας απόφασης, οι οποίοι στερούνταν εννόμου συμφέροντος να ζητήσουν την αναγνώριση ή και κήρυξη εκτελεστότητας ως προς αυτό το σκέλος της αποφάσεως]. Θεωρώ ότι, για την ταυτότητα του νομικού λόγου, οι διάδικοι CΤα θα δικαιούνται όπως διεκδικήσουν

αποζημίωση, στο ποσό που πρέπει να προσδιοριστεί επί της αυτής βάσεως ή βάσεων όπως οι διάδικοι HD. Φρονώ ότι η κατάλληλη προσωρινή πληρωμή έναντι της εν λόγω αποζημίωσης ανέρχεται σε £ 100 000. *[Αυτή η διάταξη έχει επίσης αναγνωριστικό χαρακτήρα και τίθεται, κατ' εκτίμηση της αιτήσεως, μόνον ζήτημα αναγνωρίσεώς της όχι όμως ζήτημα κηρύξεως εκτελεστότητάς της, το οποίο αφορά μόνον το σχετικό σκέλος της διαταγής που ακολούθησε]*», viii. §95 αποφ.: «Κατά συνέπεια, συμπεράνα ότι: (i) άπαντες οι αιτούντες δικαιούνται σε αναγνωριστική προστασία, την οποία επιζητούν, (ii) οι LMI και τα άτομα LMI δικαιούνται στην έκδοση διατάγματος αυτούσιας αποκαταστάσεως, (iii) και οι διάδικοι CTa δικαιούνται σε αποζημίωση δυνάμει του νόμου του 1999. [...] *[Το παραλειπόμενο στην αίτηση τμήμα της απόφασης αναφέρει: «Ενόψει της δικονομικής περιπλοκής των διαφόρων αιτήσεων, έχων αποφασίσει τα θέματα αρχής υπέρ των αιτούντων ως ανωτέρω, θα ακούσω προτάσεις κατά τη δημοσίευση της απόφασης ως προς την ακριβή μορφή των εκδοθησομένων διαταγών», οι οποίες περιέχουν εκτελεστές καταψηφιστικές διατάξεις]*, Β. Η από 26.09.2014 πρώτη διαταγή του αυτού Δικαστή Flaux, εκδοθείσα επί της υπό στοιχεία 2006 Φάκελος 815 αγωγής ενώπιον του εν λόγω δικαστηρίου, δυνάμει της οποίας αναγνωρίζεται ότι: α. i § 1 διαταγής: «Ο όρος 2 της συμβάσεως συμβιβασμού CMI και ο όρος 3 της συμβάσεως συμβιβασμού LMI απαλλάσσουν τους διάδικους CTa από της ευθύνης εν σχέσει προς οιασδήποτε αξιώσεις, τας οποίας αι Starlight και OME (και εκάστη τούτων) ενδέχεται να διαθέτουν σε σχέση με την απώλεια του Πλοίου, περιλαμβανομένης και κάθε ευθύνης σε σχέση με τις αξιώσεις τις προβληθείσες με τις Ελληνικές αγωγές.», ii. §2 διαταγής: «Η έναρξη και η συνέχιση των Ελληνικών αγωγών από τις Starlight και OME (και καθεμίας από αυτές) κατά των διαδίκων CTa συνιστά παραβίαση του όρου 2 της συμβάσεως συμβιβασμού CMI και του όρου 3 της συμβάσεως συμβιβασμού LMI, οι οποίες αφορούσαν πλήρη και οριστικό συμβιβασμό, συνιστά δε επίσης παράβαση του όρου περί αποκλειστικής δικαιοδοσίας, ο οποίος περιέχεται υπό τον όρο 6 της συμβάσεως συμβιβασμού CMI και τον όρο 5 της συμβάσεως συμβιβασμού LMI.». Στην αίτηση των αναιρεσειόντων αναφερόταν επίσης ότι επιπροσθέτως με την διαταγή αυτή οι καθών η αίτηση κηρύξεως εκτελεστότητας υποχρεώθηκαν αλληλεγγύως και εις ολόκληρον να καταβάλουν στους αιτούντες αποζημίωση ποσού 220 000 λιρών Αγγλίας, ποσό για το οποίο ζητείται να κηρυχθεί εκτελεστή η διαταγή. Στην πραγματικότητα η διαταγή περιλαμβάνει δύο διαφορετικές διατάξεις, με τις οποίες υποχρεώνει τις αναιρεσίβλητες να καταβάλουν για διαφορετικές αιτίες ποσά, ήτοι: «§ 4: Υπό τύπον προσωρινής καταβολής έναντι της τριαύτης αποζημίωσης, μέχρι και της 16.30 ώρας της 17ης Οκτωβρίου 2014 αι Starlight και OME θα καταβάλουν το ποσό των 100 000 λιρών Αγγλίας προς τους διαδίκους CTa προς κάλυψη ζημιών επελθουσών μέχρι και της 9ης Σεπτεμβρίου 2014» και «§ 10: Αι Starlight και OME θα καταβάλουν τα έξοδα της αιτήσεως της 21ης Μαρτίου 2014 των Διαδίκων CTa επί τη βάσει πλήρους αποζημιώσεως, άτινα ορίζονται εις το ποσόν των 120 000 λιρών Αγγλίας και είναι καταβλητέα υπό των Starlight και OME μέχρι 16.30 ώρας της 17ης Οκτωβρίου 2014». Γ. Η από 26.09.2014 δεύτερη διαταγή του αυτού Δικαστή Flaux εκδοθείσα επί της υπό στοιχεία 2011 Φάκελος 897 αγωγής ενώπιον του εν λόγω δικαστηρίου, δυνάμει της οποίας αναγνωρίζεται ότι: i. §2 διαταγής: «Ο όρος

2 της συμβάσεως συμβιβασμού Hellenic απαλλάσσει τους διαδίκους CTa από την ευθύνη σε σχέση με οποιεσδήποτε αξιώσεις τις οποίες οι Starlight και OME (και καθεμία από αυτές) ενδέχεται να διαθέτουν σε σχέση με την απώλεια του πλοίου, περιλαμβανομένης κάθε ευθύνης για τις αξιώσεις που προβλήθηκαν με τις Ελληνικές αγωγές.» [διάταξη αναγνωριστική], ii. §3 διαταγής: «Η έναρξη και η συνέχιση των Ελληνικών αγωγών από τις Starlight και OME (και καθεμιάς απ' αυτές) κατά των διαδίκων CTa συνιστά παράβαση του όρου 2 της συμβάσεως συμβιβασμού Hellenic, η οποία αφορούσε πλήρη και οριστικό συμβιβασμό, συνιστά δε επίσης παράβαση του όρου περί αποκλειστικής δικαιοδοσίας, ο οποίος περιέχεται στον όρο 6 της συμβάσεως συμβιβασμού Hellenic.». Περαιτέρω, σύμφωνα με την αίτηση, με τη διαταγή αυτή οι καθών υποχρεώθηκαν να καταβάλουν αλληλεγγύως και εις ολόκληρον στους αιτούντες αποζημίωση ποσού 30 000 £. Στην πραγματικότητα το κείμενο της Διαταγής είχε ως εξής: «§ 6: Οι Starlight και OME θα καταβάλουν τα έξοδα της αιτήσεως της 21ης Μαρτίου 2014 των διαδίκων CTa επί τη βάσει πλήρους αποζημίωσης, άτινα συνοπτικώς ορίζονται εις το ποσόν των 30000 λιρών Αγγλίας και είναι καταβλητέα υπό των Starlight και OME μέχρι της 16.30 ώρας της 17ης Οκτωβρίου 2014», ήτοι τα έξοδα αυτά αφορούν δικαστική δαπάνη για τη δίκη ενώπιον του ως άνω Δικαστή στην Αγγλία, ενώ δεν γίνεται και οποιαδήποτε αναφορά στην αναφερόμενη στην αίτηση εις ολόκληρον ευθύνη. Πέραν αυτών των αιτημάτων της αίτησης προς αναγνώριση και κήρυξη εκτελεστότητας ενώπιον των ελληνικών δικαστηρίων, στην § 83 της προαναφερόμενης απόφασης του Δικαστή Flaux στην αρχή προηγείται κείμενο αναφερόμενο στις όμοιες αξιώσεις που προέβαλαν οι διάδικοι HD, όπου αποσαφηνίζεται ότι οι εκεί αιτούντες είχαν ζητήσει προκαταβολή αποζημίωσης ίσης με το 60 % των εξόδων τα οποία υπέστησαν για τις ελληνικές αγωγές. Η πρώτη δε και η δεύτερη ανωτέρω διαταγές του Δικαστή Flaux περιέχουν στην αρχή τους και διατάξεις που προειδοποιούν τις Starlight και OME καθώς και τα φυσικά πρόσωπα που τις εκπροσωπούν ότι, αν δεν συμμορφωθούν στη διαταγή, μπορεί να θεωρηθεί πως επέδειξαν ασέβεια προς το δικαστήριο και να δημευθούν τα περιουσιακά τους στοιχεία ή να τους επιβληθεί πρόστιμο ή να φυλακισθούν τα φυσικά πρόσωπα (§ 1-5). Οι διαταγές περιλαμβάνουν επίσης και τις εξής διατάξεις, που δεν περιελήφθησαν επίσης στο κείμενο της αίτησης των αναιρεσειόντων (δεν ζητήθηκε ειδικώς να αναγνωρισθούν και να κηρυχθούν εκτελεστές): «§ 4. Θα εκδοθεί απόφαση προσδιορισμού του ποσού της αποζημίωσης κατά εκάστης των Starlight και OME. § 5. Θα υπάρξει ελευθερία να υποβληθούν αιτήσεις για περαιτέρω καταβολή προκαταβολών έναντι της τοιαύτης αποζημίωσης» [προδήλως για την περίπτωση που αγωγές ενώπιον των ελληνικών δικαστηρίων συνεχισθούν και επαυξηθούν τα έξοδα των εκεί αιτούντων για την αντιμετώπισή τους]...». Η δε πρώτη διαταγή περιλαμβάνει επιπλέον και τις εξής διατάξεις: «§ 8. ... εκάστη των Starlight και OME θα καταρτίσει συμφωνία που θα αναφέρει ότι οι διάδικοι CTa απαλλάσσονται από κάθε ευθύνη για τις απαιτήσεις που έχουν εγείρει εκάστη των Starlight και OME στις ελληνικές αγωγές κατά εκάστου των διαδίκων CTa όπως παρατίθεται στη μορφή που επισυνάπτεται στην παρούσα διαταγή και υποχρεούνται να επιστρέφουν τα υπογεγραμμένα πρωτότυπα στους δικηγόρους των διαδίκων CTa ... 9. Στην περίπτωση που οι Starlight και OME δεν μπορεί να εντοπισθούν μετά από εύλογη έρευνα ή

παραλείψουν ή αρνηθούν να υπογράψουν τις συμφωνίες μέχρι την ανωτέρω οριζόμενη ημερομηνία, παρέχεται η δυνατότητα υποβολής αίτησης ενώπιον του Δικαστή Kay, Q.C. για να εκτελέσει αυτός τις συμφωνίες αυτές.»

- 9 Από την παραδεκτή επισκόπηση των διαδικαστικών εγγράφων προκύπτουν ακόμη τα ακόλουθα: Με τον πρώτο λόγο της προσφυγής τους ενώπιον του Εφετείου Πειραιώς οι [OMISSIS] αναιρεσίβλητες προέβαλαν τον ισχυρισμό ότι η αιτούμενη (αναγνώριση) και κήρυξη εκτελεστότητας της ως άνω απόφασης και διαταγών του Πρωτοδίκη Flaux είναι προφανώς αντίθετες στην εγχώρια και ενωσιακή ουσιαστική και δικονομική δημόσια τάξη, διότι θέτουν κωλύματα στο θεμελιώδες δικαίωμά τους προς παροχή δικαστικής προστασίας και αποτελούν ανεπίτρεπτη επέμβαση στη δικαιοδοτική εξουσία των δικαστηρίων άλλου κράτους μέλους και συγκεκριμένα των ελληνικών δικαστηρίων. Το Εφετείο Πειραιώς δέχθηκε επί της προσφυγής των αναιρεσιβλήτων τα εξής: «Από το σύνολο, όλων ανεξαιρέτως, των εγγράφων που προσκομίζονται με νόμιμη επίκληση στη δίκη αυτή αποδεικνύονται τα ακόλουθα ουσιώδη πραγματικά περιστατικά: Στο πλαίσιο χρονισάσης ιδιωτικής διαφοράς ήχθησαν ενώπιον του Δικαστή Flaux του Εμποροδικείου του Τμήματος Βασιλίσσης του Ανωτέρου Δικαστηρίου του Λονδίνου οι αγωγές 2006 Φάκελος 815, 2006 Φάκελος 894, 2011 Φάκελος 897 και 2011 Φάκελος 702. [OMISSIS] [παραλείπεται η αναλυτική παράθεση των ονομάτων των διαδίκων στις υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκαν η επίμαχη απόφαση και οι επίμαχες διαταγές]. Εξάλλου, από την μελέτη των κειμένων της αποφάσεως και των διαταγών, οι οποίες συνιστούν κρίσεις επί αιτήσεων αναγνωριστικής θεραπείας και αποζημιώσεως [OMISSIS], προκύπτει με σαφήνεια ότι οι εναχθέντες από τους ασκούντες το ένδικο μέσο-προσφεύγοντες ενώπιον των Ελληνικών Δικαστηρίων-ενάγοντες ενώπιον του Αγγλικού Δικαστηρίου ζήτησαν δικαστική προστασία από το τελευταίο θεωρώντας ότι οι συμβάσεις διαιτησίας και συμβιβασμού που υπεγράφησαν στο Λονδίνο του Ηνωμένου Βασιλείου για την υπόθεση του πλοίου «ALEXANDROS T», πλοιοκτησίας της «STARLIGHT SHIPPING COMPANY» και διαχειρίσεως της «OVERSEAS MARINE ENTERPRISES INC», στερούν από τα επιληφθέντα των αγωγών ελληνικά δικαστήρια τη σχετική δικαιοδοσία και, επιπλέον, κωλύεται ο έλεγχος της ουσίας των αγωγών ενόψει του ότι δεν υπάρχει σχετικό πεδίο, καθότι οι ρυθμίσεις των συμβάσεων συμβιβασμού είναι εξαντλητικές και αφορούν άπασες τις απαιτήσεις από την υπόθεση του ανωτέρω πλοίου. Το αγγλικό δικαστήριο με την απόφασή του και ο Δικαστής Flaux με τις δύο διαταγές του, οι οποίες είναι επίδικες, είναι αλήθεια ότι δεν αποφάσισαν για την λήψη αντιαγωγικών διαταγών, όπως η έννοια της αντιαγωγικής διαταγής αναλύεται πιο πάνω. Ωστόσο, στην απόφαση και στις διαταγές περιλαμβάνονται κρίσεις που παρεμποδίζουν την πρόοδο των δικών που ανοίχτηκαν στην Ελλάδα, υποχρεώνουν σε αποζημιώσεις και προειδοποιούν για την υποχρέωση καταβολής αποζημιώσεων τα πρόσωπα εκείνα τα οποία επιδιώκουν την ικανοποίηση αξιώσεών τους με διαδικασίες ενώπιον της Ελληνικής Δικαιοσύνης (βλ. §§ 82, 93, 94 και 95 της αποφάσεως, ποινικές προειδοποιήσεις και διατακτικά αμφοτέρων των διαταγών του Δικαστή Flaux). Συνεπώς, τα ανωτέρω κείμενα περιέχουν «οιονεί» αντιαγωγικές διαταγές διά των οποίων τίθενται εμπόδια στην προσφυγή ενώπιον της Ελληνικής Δικαιοσύνης, κατά παράβαση των προβλέψεων

των άρθρων 6 § 1 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως Δικαιωμάτων του Ανθρώπου που κυρώθηκε με το Ν.Δ. 53/1974 (Φ.Ε.Κ. Α' 256 της 20.09.1974), 8 § 1 και 20 του ισχύοντος Συντάγματος 1975/1986/2001, τα οποία (άρθρα) εντάσσονται στον πυρήνα της έννοιας της δημοσίας τάξεως. Επομένως, η ένδικη προσφυγή ... πρέπει να γίνει δεκτή ως προς τις πρώτη και έβδομη των προσφευγόντων και να απορριφθεί, λόγω ελλείψεως ενεργητικής νομιμοποίησης, ως προς τους λοιπούς προσφεύγοντες, αδιαφόρως αν αυτοί υπήρξαν κυρίως παρεμβαίνοντες στην δίκη ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιώς.» Κατόπιν αυτών το Εφετείο Πειραιώς, δεχόμενο την προσφυγή των αναιρεσιβλήτων, ακύρωσε την εκδοθείσα σε πρώτο στάδιο απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου και απέρριψε την αίτηση των αναιρεσειόντων.

9. Οι αναιρεσειόντες με τους λόγους αναίρεσής τους από τους αριθμούς 1, άλλως και επικουρικός 14, [OMISSIS] του άρθρου 559 ΚΠολΔ, ισχυρίζονται ότι το Εφετείο με την προσβαλλόμενη απόφασή του υπέπεσε στις πλημμέλειες: α) Της εσφαλμένης ερμηνείας και εφαρμογής των διατάξεων του άρθρου 34 παρ. 1 του κανονισμού 44/2001 (που χρήζει συσταλτικής εφαρμογής), των άρθρων 33 ΑΚ, 8 και 20 του Συντάγματος και του άρθρου 6 [π]αρ. 1 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (που κυρώθηκε στην Ελλάδα με τον ν. 53/1974 και έχει υπερνομοθετική ισχύ κατά το άρθρο 28 του Συντάγματος). Ότι, κατ' ορθή ερμηνεία των διατάξεων αυτών, έπρεπε να γίνει δεκτό ότι η απόφαση και διαταγές του Δικαστή Flauch δεν αντίκεινται προδήλως στην εγχώρια και ενωσιακή δημόσια τάξη, μη παραβιάζουσες θεμελιώδεις αρχές αυτών, διότι διά της προσωρινής επιδίκασης αποζημίωσης στους αναιρεσειόντες για τις δίκες, που είχαν ανοίξει στην Ελλάδα πριν την υποβολή των σχετικών αιτήσεων ενώπιον των αγγλικών δικαστηρίων, δεν απαγορεύεται η συνέχιση της πρόσβασης στα ελληνικά δικαστήρια και η παροχή δικαστικής προστασίας από αυτά, εσφαλμένως δε αυτές αντιμετωπίστηκαν με τρόπο παρόμοιο με αυτόν με τον οποίο αντιμετωπίζονται οι αντιαγωγικές διαταγές. Άλλως δε και επικουρικός, εάν οι κανόνες του κανονισμού 44/2001 θεωρηθούν αμιγώς δικονομικοί, το Εφετείο υπέπεσε στην πλημμέλεια της κήρυξης απαραδέκτου του αιτήματός τους προς αναγνώριση και κήρυξη της εκτελεστότητας της απόφασης και διαταγών του Δικαστή Flauch, ενώ βάσει αυτών των κανόνων θα έπρεπε να απορριφθεί ως απαράδεκτη η προσφυγή. β) Της μη λήψης υπόψη της 899/2016 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Πειραιώς, την οποία οι ίδιοι είχαν προσκομίσει ως αποδεικτικό στοιχείο και επικαλεσθεί ενώπιόν του και από την οποία αποδεικνύεται ότι το ως άνω δικαστήριο δίκασε τις αγωγές των αναιρεσιβλήτων, που στρέφονταν και κατά των αναιρεσειόντων, χωρίς η απόφαση και οι Διαταγές του Δικαστή Flauch να ανακόψουν την εκδίκαση των υποθέσεων στην Ελλάδα.

- 10 Ο πρώτος λόγος είναι, κατά το επικουρικό σκέλος του, αβάσιμος [OMISSIS] [Απόρριψη του επικουρικού σκέλους του πρώτου λόγου αναίρεσεως ως στηριζόμενου επί εσφαλμένης προϋπόθεσης και επειδή οι κανόνες που επικαλούνται οι αναιρεσειόντες είναι ουσιαστικού δικαίου].

Ο δεύτερος λόγος αναίρεσης είναι αβάσιμος, διότι το Εφετείο έλαβε υπόψη του, σύμφωνα και με τα αναφερόμενα στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, όλα

ανεξαιρέτως τα έγγραφα, που προσκόμισαν και επικαλέσθηκαν οι διάδικοι (αποφ. Αρείου Πάγου 365/2020, 1409/2019). Μεταξύ αυτών έλαβε υπόψη του και την ως άνω απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Πειραιώς, [OMISSIS] [επανάληψη του σκεπτικού του Μονομελούς Εφετείου Πειραιώς το οποίο παρατίθεται στη σκέψη 9 ανωτέρω].

- 11 Σύμφωνα με το άρθρο 267 της Συνθήκης για τη Λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΣΛΕΕ), αντίστοιχο με το πρώην άρθρο 234 της Συνθήκης της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΣΕΚ) και με το παλαιότερο άρθρο 177 της Συνθήκης της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Ενότητας (ΣΕΟΚ), «το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης αποφαινεται με προδικαστικές αποφάσεις α) .... β) επί του κύρους και της ερμηνείας των πράξεων των θεσμικών ή λοιπών οργάνων ή οργανισμών της Ένωσης (ήτοι και των κανονισμών). ... Δικαστήριο κράτους μέλους, ενώπιον του οποίου ανακύπτει τέτοιο ζήτημα σε εκκρεμή υπόθεση και του οποίου οι αποφάσεις δεν υπόκεινται σε ένδικα μέσα του εσωτερικού δικαίου, οφείλει να παραπέμψει το ζήτημα στο Δικαστήριο». Στην προκειμένη περίπτωση, σύμφωνα με όσα προαναφέρονται, ανακύπτουν αμφιβολίες του παρόντος Α1 τμήματος του Αρείου Πάγου, οι αποφάσεις του οποίου δεν υπόκεινται σε ένδικα μέσα του εσωτερικού δικαίου, [σχετικά με] τα εξής νομικά ζητήματα ως προς την ερμηνεία διατάξεων του ενωσιακού δικαίου: I) αν στην αληθή έννοια της πρόδηλης αντίθεσης στην ενωσιακή δημόσια τάξη και κατ' επέκταση στην εγχώρια δημόσια τάξη, που προβλέπεται ως λόγος μη αναγνώρισης και μη κηρύξεως εκτελεστότητας κατά τα άρθρα 34 περ. 1 και 45 παρ. 1 του κανονισμού 44/2001, πέραν των ρητών αντιαγωγικών διαταγών, που απαγορεύουν την έναρξη ή συνέχιση δικών σε άλλο κράτος μέλος, εμπίπτουν και αποφάσεις ή διαταγές δικαστηρίων κρατών μελών που δυσχεραίνουν και θέτουν προσκόμματα στον προσφεύγοντα για την παροχή δικαστικής προστασίας από δικαστήριο άλλου κράτους μέλους ή για τη συνέχιση δικών που έχουν ήδη αρχίσει ενώπιον αυτού και αν είναι συμβατή με την ενωσιακή δημόσια τάξη η δι' αυτού του τρόπου παρέμβαση στη δικαιοδοσία δικαστηρίου άλλου κράτους μέλους για την εκδίκαση συγκεκριμένης διαφοράς, που έχει ήδη αχθεί ενώπιόν του. Ειδικότερα δε αν αντιβαίνει στην ενωσιακή δημόσια τάξη κατά την έννοια των άρθρ. 34 περ. 1 και 45 παρ. 1 του κανονισμού 44/2001 η προσωρινή προκαταβολική επιδίκαση χρηματικής αποζημίωσης στους αιτούντες την αναγνώριση και κήρυξη της εκτελεστότητας της απόφασης ή διαταγής, που εκδόθηκε από δικαστήριο κράτους μέλους, για τις δαπάνες και έξοδα που εκείνοι υφίστανται λόγω της έγερσης αγωγής ή τη συνέχιση δίκης ενώπιον του δικαστηρίου άλλου κράτους μέλους, με τις αιτιολογίες ότι: α) κατόπιν έρευνας της αγωγής αυτής, η υπόθεση καλύπτεται από συμβιβασμό, που καταρτίστηκε νομοτύπως και επικυρώθηκε από δικαστήριο του κράτους μέλους, το οποίο εκδίδει την απόφαση (ή) και διαταγή και β) ότι το δικαστήριο του άλλου κράτους μέλους, στο οποίο προσέφυγε ο καθού η απόφαση και διαταγή με νέα αγωγή, στερείται δικαιοδοσίας λόγω ρήτρας αποκλειστικής δικαιοδοσίας. II) Αν, υπό τις προπαρατιθέμενες ρυθμίσεις του ελληνικού δικαίου (άρθρ. 8, 20 και 26 του Ελληνικού Συντάγματος, 33 ΑΚ και των θεμελιωδών δικονομικών αρχών ως προς την παροχή δικαστικής προστασίας: άρθρ. 176, 173 παρ. 1-3, 185, 205, 191: βλ. παράθεση αυτών των διατάξεων ανωτέρω υπό αριθμό 6) και του άρθρου 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ, η έκδοση αποφάσεων και διαταγών με το

ανωτέρω περιεχόμενο, η οποία αντιβαίνει σε θεμελιώδεις κανόνες που εντάσσονται στον πυρήνα του δικαιώματος παροχής δικαστικής προστασίας στο κράτος μέλος αναγνώρισης (Ελλάδα), αποτελεί λόγο κωλύματος αναγνώρισης και κηρύξεως εκτελεστότητάς τους κατά την έννοια του άρθρου 34 περ. 1 του κανονισμού 44/2001, όπως τα όρια της είναι ερμηνευτέα από το ΔΕΕ, ώστε να υποχωρεί η αρχή της ελεύθερης κυκλοφορίας των δικαστικών αποφάσεων, και αν η μη αναγνώριση λόγω αυτού του κωλύματος συνάδει με τις αντιλήψεις που αφομοιώνουν και προωθούν την ευρωπαϊκή προοπτική. Κατόπιν των ως άνω αμφιβολιών και προς άρση τους, το δικαστήριο κρίνει ότι πρέπει να αναβληθεί η έκδοση οριστικής απόφασης επί της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως, ο πρώτος λόγος της οποίας κατά το κύριο σκέλος του αφορά τα ως άνω ζητήματα, και να απευθυνθούν στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΔΕΕ), σύμφωνα με το άρθρο 267 ΣΛΕΕ, τα προδικαστικά ερωτήματα που διατυπώνονται στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

[OMISSIS][Αναστολή της διαδικασίας]

Απευθύνει προς το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

Ι) Κατά την αληθή έννοια της πρόδηλης αντίθεσης στην ενωσιακή δημόσια τάξη κατ' επέκταση δε και στην εγχώρια δημόσια τάξη, που αποτελεί λόγο μη αναγνώρισης και μη κηρύξεως εκτελεστότητας κατ' άρθρα 34 περ. 1 και 45 παρ. 1 του κανονισμού 44/2001, εμπίπτουν, πέραν των ρητών αντιαγωγικών διαταγών, που απαγορεύουν την έναρξη και συνέχιση δικών ενώπιον δικαστηρίου άλλου κράτους μέλους, και αποφάσεις ή διαταγές δικαστηρίων κρατών μελών, που: i. δυσχεραίνουν και θέτουν εμπόδια στον προσφεύγοντα για την παροχή δικαστικής προστασίας από δικαστήριο άλλου κράτους μέλους ή για τη συνέχιση δικών, που έχουν ήδη αρχίσει ενώπιον αυτού, και ii. είναι συμβατή με την ενωσιακή δημόσια τάξη η δι' αυτού του τρόπου παρέμβαση στη δικαιοδοσία δικαστηρίου άλλου κράτους μέλους για την εκδίκαση συγκεκριμένης διαφοράς, που έχει ήδη αχθεί ενώπιον του και της οποίας έχει ήδη επιληφθεί; Ειδικότερα δε, αντιβαίνει στην ενωσιακή δημόσια τάξη, κατά την έννοια των άρθ. 34 περ. 1 και 45 παρ. 1 του κανονισμού 44/2001, η αναγνώριση ή (και) η κήρυξη εκτελεστότητας απόφασης ή διαταγής δικαστηρίων κράτους μέλους, με τις οποίες επιδικάζεται προσωρινά και προκαταβολικά χρηματική αποζημίωση στους αιτούντες την αναγνώριση και κήρυξη της εκτελεστότητας για τις δαπάνες και έξοδα, που εκείνοι υφίστανται λόγω της έγερσης αγωγής ή τη συνέχιση δίκης ενώπιον του δικαστηρίου άλλου κράτους μέλους, με τις αιτιολογίες ότι: α) κατόπιν έρευνας της αγωγής αυτής, η υπόθεση καλύπτεται από συμβιβασμό, που καταρτίστηκε νομοτύπως και επικυρώθηκε από δικαστήριο του κράτους μέλους, το οποίο εκδίδει την απόφαση (ή) και διαταγή και β) ότι το δικαστήριο του άλλου κράτους μέλους, στο οποίο προσέφυγε ο καθού η απόφαση και διαταγή με νέα αγωγή, στερείται δικαιοδοσίας λόγω ρήτρας αποκλειστικής δικαιοδοσίας;

II) Σε περίπτωση αρνητικής απάντησης επί του ανωτέρω πρώτου ερωτήματος, αποτελεί κατά την αληθή έννοια του άρθρου 34 περ. 1 του κανονισμού 44/2001, όπως τα όρια της είναι ερμηνευτέα από το ΔΕΕ, λόγο κωλύματος αναγνώρισης και κηρύξεως εκτελεστότητας στην Ελλάδα της αποφάσεως και των διαταγών με το ανωτέρω (υπό I) περιεχόμενο, που εκδόθηκαν από δικαστήρια άλλου κράτους μέλους (Ηνωμένου Βασιλείου), όταν αυτές αντιτίθενται ευθέως και προφανώς στην εγχώρια δημόσια τάξη σύμφωνα με τις προπαρατιθέμενες θεμελιώδεις πολιτειακές και δικαικές αντιλήψεις, που κρατούν στη χώρα, και τις θεμελιώδεις ρυθμίσεις του ελληνικού δικαίου, που αφορούν τον πυρήνα του δικαιώματος παροχής δικαστικής προστασίας (άρθ. 8 και 20 του Ελληνικού Συντάγματος, 33 Αστικού Κώδικα και τη διαπνέουσα όλο το ελληνικό δικονομικό δίκαιο αρχή της διαφύλαξη[ς] του ανωτέρω δικαιώματος, όπως αυτή εξειδικεύεται και από τα άρθ. 176, 173 παρ. 1-3, 185, 205, 191 του ελληνικού Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας; βλ. παράθεση αυτών των διατάξεων υπό αριθμό 6 του σκεπτικού) και του άρθρου 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ, ώστε να είναι επιτρεπτή, σε αυτή την περίπτωση, η υποχώρηση της αρχής του ενωσιακού δικαίου για την ελεύθερη κυκλοφορία των δικαστικών αποφάσεων, συνάδει δε η μη αναγνώριση λόγω αυτού του κωλύματος με τις αντιλήψεις, που αφομοιώνουν και προωθούν την ευρωπαϊκή προοπτική;

[OMISSIS]

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ [OMISSIS] στις 25 Ιουνίου 2021.

[OMISSIS]